

1.

Hon slänger den använda tussen med nagellacksremover direkt på golvet i tunnelbanevagnen. Sen klämmer hon fast nagellacksflaskan mellan knäna och börjar applicera underlacket. Långa, jämna tag. Hon börjar verkligen bli proffsig på det här nu. På bara två månader.

I våras använde hon aldrig nagellack – nej, det skulle varit ett skämt. Men nu. Naglarna har blivit långa och fina under sommaren.

Medan lacket torkar, spretar hon med fingrarna och läser senaste brevet från Störningsjouren och hyresbolaget. Hon fick posten i handen precis när hon skulle gå hemifrån: *Med hänsyn till klagomål från övriga hyresgäster i fastigheten på Drakenbergsgatan 16 ombedes ni att omgående ta kontakt med områdeskontoret på Söder Mälarstrand.*

Jaha, då var det dags igen, det är samma procedur varje gång. Minna ringer till hyresvärdens områdeskontor. Hon utger sig artig för att vara kontraktsinnehavaren Monica Krall, rabblar personnummer och presenterar sitt ärende. Hon kopplas till ”kontraktsärenden” där hon får prata med en kvinna som hotar henne. Det här är andra varningen av tre. Om inte klagomålen till Störningsjouren upphör *omgående* riskerar hon som hyresgäst att bli vräkt från bostaden. Ojdå. Visst. Minna ber fint om ursäkt. Kvinnan hänvisar strängt och myndigt till rapporten från jouren.

Ja. Men än sen då? Vad hade de tänkt att Minna skulle göra åt saken?

De avslutar samtalet och lägger på. Vad *kan* Minna göra? Ing-

enting. Hon kan bara inte vara hemma jämt. Speciellt inte nu längre.

De passerar Axelsberg lagom till att underlacket har torkat. Minna kollar noga vem som går in genom dörrarna i vagnen. Puh. Inga Connexkontrollanter. När vagnen börjar rulla igen skruvar hon försiktigt av locket på det vita lacket. Hon klämmer flaskan mellan knäna igen. Doppar penseln och tar ett djupt andetag. Det svåraste när man gör fransk manikyr, det är den lilla vita randen som hon nu ska applicera. Om hon darrar på handen så får hon torka bort alltihop och börja om från början. Det här har hon svurit sig förbannad över så många gånger i sommar. Det vita nagellacket är snart helt slut. Skit.

Varför bryr hon sig ens?

Om det hade varit Södra Latin som hon var på väg till. Eller åtminstone Kungsholmens Gymnasium. Eller till och med Huddinge. Skärholmen var hennes fjärdehandsval, det satte hon bara på blanketten för att syo tjatade.

Äh, hon skiter väl i förortsjävlarna där ute. Hon som bor i Hornstull och är uppvuxen i innerstan – nu ska hon pendla en timme varje dag, i tre år. Tyvärr. Betygen räckte inte längre. Eller närvaron, rättare sagt. Hon är ju inte dum, egentligen. Ha! Som om hon bryr sig? Hon klarar sig själv. Hon är en överlevare.

Och hon har blivit jävligt bra på att göra fransk manikyr. Hennes händer darrar inte alls så där som de gjorde förr. Hon plockar upp ansökningsbrevet: *Hej! Du har blivit antagen till Handels- och administrationsprogrammet 2500 poäng. Välkommen på upprop och en första skoldag hos oss på Skärholmens gymnasium, tisdagen den 23 augusti, klockan 09.45. Vi hoppas och tror att just du kommer att trivas här.*

Det finns bara en enda fördel med att Minna hamnat i Skärholmen. Fast det är en riktigt stor fördel. Hon hade bara inte insett det förrän precis nu i slutet av sommaren.

Hon har fått sin chans att börja om.

Nu kan hon bli en helt annan person. Idag – och för evigt framåt.

– Ursäkta men är det ledigt här?

En kvinna med två döttrar stiger på i Mälarhöjden. Minna makar motvilligt på sig och den gulligulliga trion slår sig ner mitt emot henne. Flickorna har äppleklyftor i varsin plastpåse, mamman plockar upp några medhavda sagoböcker.

Tänk om det hade varit Minna en gång i tiden?

Knappast.

Undrar vad den där mamman ser och tänker – när hon kollar på Minna? En mager sextonåring med spretigt brunt hår, med trötta ögon och med ena handen i bandage...?

Minna sneglar försiktigt under bandagets kompress – jo, brännsåren är så gott som läkta nu. Hon kan nog ta av det idag.

Hon börjar ivrigt lossa på tejpens och vira av gasbindan. Hon sparkar in det på golvet under sätet. Idag ska hon glänsa i skolan med sina snygga läkta händer, med sina långa jämna naglar och med den proffsiga franska manikyren. Hon gräver ivrigt efter det ljusrosa lacket i plastpåsen, klämmer fast den tredje flaskan mellan knäna och börjar måla igen.

Mer – vad ser den där kvinnan mer? Om Minna var en av hennes egna döttrar, om tio, tolv år – skulle hon vara stolt då? Hon kanske skulle tycka att jeansen såg skitiga ut...? Och Minnas blå sneakers är också lite väl slitna. Men linnet är fräscht, hålet efter stöldbrikan sitter i ryggen, det syns inte alls när man har jacka på. Och silverörhängena som Minna fick av Anna – de är fina. Vilken idiotisk tanke.

Minna tittar bort.

Hon blåser på nagellacket så att det ska torka.

Vem är stolt egentligen?

Jodå, Minna är stolt. Hon är en sån som klarar sig, de andra kommer att få se en vacker dag. Vad de kommer bli överraskade allihop. Och imponerade. Kanske till och med avundsjuke. Men vägen dit är lång. Allt som man måste inordna sig i. Tider att passa. Frånvaro som man måste ljuga för att täcka upp för, lögnen som ska memoreras. Frågor från lärare, elevstödjare, skolsköterskor som inte går att svara på. Förtroenden från klasskompisar som tror att man kan bli vänner. Krav. Studietempo. Prov. Och sen alla naiva lärare som tror att de fattar. Haha. De borde kolla ner i Minnas plastpåse – och få en bättre bild av vem hon är... Innerst inne. Oj. Det skulle lära dem mycket mer än fyra år på Lärarhögskolan.

Men hur skulle Minna kunna visa? Det går inte. Äh. Nej, det är bäst att hålla käft. Vad som än händer, så finns det vissa saker som ingen annan behöver få veta.

Eller – okej då. I plastpåsen:

Nagellacken och allt det där.

Mer: En mössa från Myrorna – att dra över ansiktet om man är på väg att åka fast i tunnelbanan. En del kontrollanter känner igen henne, men de har inte befogenhet att ta av henne mössan.

Mer: En vältuggad penna – den enda som fanns hemma.

Mer: En kniv – ingen fånig fickkniv, nej en ordentlig Mora-kniv, den behövs när man minst anar det.

Mer: En plastlåda – en sån där tvåliters som det har varit glass i. Oavsett vad mattanterna säger, ska hon fylla lådan till bredden i matsalen och trycka på locket hårt. Ingenstans i skolan står det att det är förbjudet med doggybag.

Och så längst ner i påsen: Roskildearmbandet som hon fick

i present av Eddie – hon bär det ibland och låtsas att hon också var på festival i somras. Att alla åsikter som hon vräker ur sig om spelningarna, bajsmannen och festivalprogrammet, att det är sånt som hon själv har upplevt. Ibland fattar Eddie verkligen vad hon behöver. Hon blir alldeles glad och varm när hon tänker på honom.

– Mamma, läs den här nu.

Suck. Den där förbannade perfekta mamman bara nickar och tar nästa bok. Båda döttrarna sitter i hennes knä och hon läser saga efter saga. Mitt på dagen. Minna sneglar på den ena dotterns lilla Converseklädda fot – skor för femhundra spänn på en sjuåring! Det kliar allvarligt i Minnas fot och till slut kan hon inte hålla sig längre. Hon gör det.

– Aaaaj!

Den lilla flickan hoppar till av smärta. Hon tittar upp, hon är mest snopen, förvånad.

– Maaaamma, hon sparkade mig!

Herregud. Minna ler mot barnet och drar sina fötter långt under sig.

– Men ojdå, förlåt! Det var inte meningen...

Mamman nickar överslätande och förstående mot Minna och pussar tröstande dottern i håret.

– Det är sånt som händer, vännen. Det är så trångt här. Hon menade inte det.

– Jag såg inte henne... Om jag hade sett... gjorde det mycket ont?

Mamman svarar åt barnet.

– Nej, då. Det är ingen fara. Tänk inte mer på det du. Var var vi nu någonstans?

Så böjer de sig bara över sagoboken igen och fortsätter att läsa.

Tunnelbanan stannar vid en ny station och Minna sträcker på sig. Spanar mot dörrarna, kollar perrongen. Men det är bara vanliga som kliver av och på. Skönt. Dörrarna stängs igen och tåget kör vidare. Puh. Minna ska precis skruva av locket och börja applicera sista lacket när hon plötsligt får syn på något värre än tunnelbanekontrollanter.

Nej! Av alla människor på jorden.

Emma Larsson.

Från Minnas parallellklass på Mariaskolan. Från samma fula höghusområde till och med. Men för övrigt – från en annan värld. Vad gör Emma Larsson *här*...? Och i nästa ögonblick så träffar insikten som ett hårt bowlingklot mitt i magen:

Ja. Så måste det vara. Emma Larsson är också på väg till upprop i Skärholmen. Ja. Varför skulle hon annars sitta här – just nu – om det inte är så att hon är på väg mot *exakt* samma gymnasieskola som Minna...? Ja, men visst – ju mer Minna stirrar ser hon att det är tryckt i pannan på Emma Larsson att hon är på väg till Skärholmen! Så där medvetet neutrala men fräscha kläder – det har man liksom bara första dagen på en ny skola. Minna hukar på sitt säte och stirrar på Emma Larsson. Hjälp! Ja. Jävla jävla helvetes skit. Men *vad* har Emma Larsson gjort för att hamna i Skärholmen? Hennes morsa är ju barnskötare, det innebär väl att man har ordning på sina egna barn. Och farsan kör taxi i egen regi. Mariaskolans fenomen Emma Larsson – inte fan kan hon ha hamnat i Skärholmen...?

Men om.

Om det trots allt är precis så.

Då rök Minnas enda fördel med Skärholmen all helvetes väg.

Då kan hon *glömma* alla chanser att bli någon annan.

Då kan inga vackra händer i världen rädda henne.

Jävla jävla skit.

Plötsligt sätter tunnelbanevagnen ny fart.

Minna hoppar till. Hon har varit så uppslukad av oron över Emma att hon inte ens märkt att tåget stannat. Hjälp! Tänk om hela vagnen nu är full av tunnelbanekontrollanter som smugit sig på medan hon oroat sig för annat...?

De civila är svårast att känna igen. Minna fingrar på mössan i plastpåsen. Hon sitter som i ett rullande fångelse, dörrarna är stängda, hastigheten livsfarligt hög och man har ingenstans alls att fly om de kommer med sina förnedrande färdbeviskontroller.

Skit. Det har hänt förut, självklart har hon åkt fast. Det är inte det. Man säger bara att man inte har ID-kort, och i värsta fall får man bevisa det. Och så ljuger man om namn och identitet och när kontrollanterna envisas om personnummer, då rabblar man Anna Högdahls personnummer.

Anna gick i Minnas klass i lågstadiet, Minna hittade hennes uppgifter i en gammal klasslista. Nu bor Anna i Kenya med sina missionerande föräldrar och till Kenya lär väl ingen Connexkontrollant skicka några böter, hur nitiska de än är med sina kontroller. Det här med att låna personnummer, det är som ett säkerhetssystem, billigare än www.planka.nu. Connex vet också att människor ljuger och byter nummer med varandra, men vad ska de göra? Hur ska de kunna bevisa att just denna lilla tonårstjej inte är den "äkta" Anna Högdahl?

Men nu.

Tänk om Minna skulle åka fast i tunnelbanan – inför ögonen på en sådan som snygga coola Emma Larsson. Tänk om Emma Larsson skulle få syn på Minna innan hon hann dra ner mössan över ögonen. Och tänk om hon skulle skvallra, protestera, avslöja henne inför kontrollanterna när Minna rabblar Anna Högdahls namn, kontaktuppgifter och personnummer...?

Och om Emma Larsson inte är så dum – tänk ändå så förnedrande pinsamt att sitta där med sin gamla Myrornamössa och åka fast inför ögonen på en sån där jävla Miss Perfect. Inför någon som inte vet ett skit om världen.

2.

Skärholmen alltså. Minna tar huvudentrén in i den fabriksliknande skolbyggnaden. Där inne är det ett myller av tonåringar som skyndar fram åt alla möjliga håll. En del har väldigt anorlunda kläder. Det känns som en större skola än Mariaskolan. Än alla skolor som Minna hittills varit på, faktiskt.

Vart ska hon nu? Hur ska hon lära sig att hitta?

Men det är fortfarande tjugo minuter till upprop, det löser sig nog.

Hon följer strömmen och kommer till en lång korridor.

I ljusinsläppet från ett stort fönster står några killar, en av dem demonstrerar upphetsat något för de andra. Minna hejdar sig. Det ser ut som om han har ett helt vanligt knogjärn i handen – vad är det för konstigt med det? Men så faller killen plötsligt ut en liten stilet som är dold inuti knogjärnet. Killarna skratrar och är imponerade och dunkar honom i ryggen. En av dem sträcker sig efter vapnet. Någon av dem får syn på Minna. Hon kollar bort och skyndar vidare. Ingenstans syns Emma Larsson.

Minna kollar på klockan igen. Kanske hinner hon gå till receptionen redan nu och fråga om terminskort till tunnelbanan. Nu är hon berättigad till ett sådant, det har hon läst på skolans sajt. Med terminskortet får alla skolelever åka gratis i kollektivtrafiken mellan sju på morgonen och sju på kvällen, fem dagar i veckan, vardagar. Terminskortet är värt femhundra kronor – och det kommer att lösa en del praktiska problem. För kortet är inte personligt. Minna kan säkert få trehundrafemtio när hon säljer det på Blocket.

I klassrummet, direkt efter uppropet.

– Kom ihåg att ni bara har böckerna till låns. De böcker som inte returneras vid examen måste ersättas.

– Skriv upp numret på det exemplar som ni tar, och signera på listan.

Mentorn heter Jörgen. Han och en av bibliotekarierna delar ut årets kurslitteratur. Sen försöker de överrösta sorlet för att informera om rutiner, trivselregler, elevinflytande, öppettider i receptionen, matsalen, cafeteria, skolsyster, vaktmästeriet. Som om *någon* lyssnade. Det här är ju det stora tillfället att skapa revir, bygga hierarkier och ordna upp maktförhållanden för hela tre år framåt.

Minna sitter längst bak i salen, med ryggen mot väggen och med full uppsikt över vad som pågår i rummet. Kontroll. Bänken bredvid är tom, det är bra. De är tjugotvå killar och bara åtta tjejer i klassen – det är också bra. Tjejer är värst. Men stämningen här verkar faktiskt snällare än i innerstan. I jämförelse så ser till exempel Minnas kläder riktigt fräscha ut här.

Ja, Minna Krall *hade kunnat* bli någon annan här. Flera av tjejerna ser ut som om de inte bryr sig om mode. En kille har en konstig mustasch. De flesta verkar avspända och lugna, de pratar vänligt – håller inte bara på och mäter och tävlar. Nej. Ingen är heller direkt skitsnygg eller har dyra märkesprylar så som alla hade på Mariaskolan. Ingen annan än – Emma Larsson.

Ja. För precis precis *så* jävligt blev det:

Samma förort.

Samma skola.

Och dessutom samma förbannade klass.

Emma Larsson sitter längst fram i klassrummet, självsäkert gungandes på sin stol, pratandes med tre nya klasskompisar. Hon

har inte sett Minna än, men Minna själv kan ändå inte tänka på någonting annat än Emmas plågsamma närvaro i rummet. Och vad det förstör för Minna och för Minnas chanser att under tre år få vänner, sammanhang, status, gemenskap.

Hon sitter där, stum, döv och blind för allt annat och hon stirrar på Emma Larsson medan hennes fina händer och naglar hånskrattar mot henne.

Jörgen klappar i händerna för att påkalla uppmärksamhet:

– Okej, så här är det: Ni ska få en första uppgift av mig.

Sorlet lägger sig långsamt.

– Vad då, läxa?

– Prata inte när jag pratar, och prata inte utan att räkna upp handen. Ja, ni ska få ”läxa” om ni vill kalla det så. Tills imorgon ska ni ha skrivit en presentation av er själva, som ni tar med er utskrivna och läser upp inför klassen. Det behöver inte vara något speciellt. En A4 räcker gott och väl. Ja, du där...?

– Said heter jag. Vad ska det handla om?

– Om vem du är, Said.

– Haha, det går fort.

Någon annan lägger sig i:

– Hur ska man kunna fylla en hel A4?

– Favoritämnen i skolan, din familj och vänner, husdjur, vad du har gjort i sommar, vad du gillar att göra på fritiden, yrkesdrömmar. Sånt. Inget märkvärdigt.

Sorlet stiger i rummet. Mycket av samtalen mellan bänkar-
na förs på arabiska eller spanska. Jörgen hejdar dem:

– Shhh nu. Och håll er till svenska på lektionstid. Alla de här presentationerna kommer vi att spara i vår klasspärm, och så får ni se om ni känner igen er själva om tre år när ni tar studenten.

– Suck...

– Ja, Said...?

– Vi har ingen skrivare hemma. Så jag kan inte skriva ut.

Emma räcker ivrigt upp handen och får ordet:

– Vi har en skrivare, så du får gärna komma hem till mig och skriva ut din text, om du vill. Jag heter Emma.

Said nickar mot henne. Jörgen ger Emma en tacksam blick.

– Jaha, då löste det sig snabbt och smidigt. Tack, Emma. Inloggningskoder till skolans datorer får ni på fredag som jag sa. Då kan ni använda datorerna både i biblioteket och i datasalarna.

Någon mer räcker upp handen och säger sen rakt ut att de inte heller har skrivare. Jörgen slår ut med armarna som om han tycker att de är en hög med barnungar:

– Det är innehållet i era presentationer som är intressant. Vi kan säga att det är okej med handskrivet, bara ni kan läsa det själva.

Emma böjer sig mot Said som sitter i raden bakom och de börjar viska.

– Ni kanske kan reda ut detaljerna på rasten? Någon annan som har frågor?

Jörgen ser sig sökande om i klassrummet. Han verkar trots allt ganska sansad. Okej för att vara lärare i alla fall.

Men så ler han, byter ämne och skriver ”lära-känna-dag” på tavlan bakom sig.

Det möts med undrande blickar och avvaktande tystnad.

– Vi kommer att ha en schemalagd ”lära-känna”-dag nästa fredag, det gäller alla på skolan i årskurs 1. Exakta aktiviteter för dagen är inte riktigt spikade ännu, men jag föreslår att vi dess-utom ses på kvällen, och äter en enkel middag ihop – det har jag gjort med tidigare klasser och det har varit populärt. Självklart en sprit- och drogfri middag – och bara vi trettio i klassen. Vad säger ni?

Minna lägger huvudet tungt på bänkklocket.

Åh nej. Klassfest.

Det har hon inte ens tänkt på. Hur i helvete ska hon göra nu?

Alla andra är fortfarande avvaktande så Jörgen fortsätter själv:

– Det brukar vara bästa sättet att lära känna varandra, eller hur? Vi ska ju ändå tillbringa tre år tillsammans, så ju förr desto bättre. Eller – vad säger du där...?

Jörgen vänder sig plötsligt mot Minna. Han har sett henne. Och hon ser hur allas blickar nu vänds mot hennes hörn. Hon spänner låren och försöker snabbt samla sig och sedan nicka, alldeles lagom svalt.

– Visst...

Har hon lyckats? Jo. Hon blir bara lite röd och varm, hon har nog ändå verkat normal. Puh. Jörgen fortsätter och allas intresse riktas åter på annat håll. Men Emma Larsson, som också har vänt sig bakåt i klassrummet har nu plötsligt fått syn på Minna. Deras blickar möts ett par sekunder och sen hälsningsnickar Emma vänligt men neutralt. Hej hej liksom. Det är allt. Inget mer.

Emma hälsar *bara* precis som man gör mot folk som man känner igen, men inte vet något speciellt om.

Kanske finns det hopp ändå.

Jörgen fortsätter prata om middagen efter ”lära-känna”-dagen:

– Jag tycker att vi gör det enkelt, alla tar med sig vad de vill äta och så äter vi ihop bara.

Minna ser hur Emma viskar med sin bänkgranne, river loss en lapp och börjar skriva.

– Eller så kan vi vara i en park här i närheten, det är ju fortfarande fina kvällar. Ni får bestämma. Det är er middag.

Emma viker ihop lappen och skickar den diskret till Said och en annan kille bakom, som läser och skickar lappen vidare. Jörgen märker ingenting. Plötsligt räcker Emma upp handen igen. Minna lyfter på huvudet för att kunna se henne.

– Ja, Emma?

– Vi skulle kunna vara i Tantolunden. Och ha picknick. Jag bor i närheten. Om ingen annan har något bättre förslag. Och ja, alltså, vi skulle väl kunna ha knytkalas istället?

Said vänder sig mot henne och de två börjar prata igen.

– Fan vad bra alltså. Shysst, Emma.

Någon annan lägger sig också i:

– Ja, knytkalas är roligare.

Jörgen ser tveksam ut, men när idén får allt större gehör så går han med på knytkalas. Han märker inte att det främst är de som redan har läst Emmas lapp som är entusiastiska till förslaget. Andra är mer avvaktande i väntan på lappen, vars väg alla följer.

– Precis. Bra idé, Emma.

– Smidigt.

Lappen vandrar vidare och Emma får fler och fler anhängare. Jörgen märker fortfarande ingenting. Nu når lappen Minna längst bak. Hon vecklar ut den och läser. *Hos mej efteråt. Drakebergsgatan 4 5, kåd 2512. Morsan å farssa på landet. Ta me spit eller köp via mej. Emma*

Spit – hon menar väl ändå sprit?

Minna vecklar ihop lappen och nickar för att verka vara med på idén, för att verka entusiastisk. Visst. Suveränt med fest hos Emma efteråt. Visst visst. Festlokaler för sextonåringar växer verkligen inte på träd. Och att kunna bjuda hem till sitt eget hem – utan närvarande föräldrar, det är stort. Inte för att Minna varit på någon, men Emma Larssons föräldrafria fester var legendariska på Mariaskolan. De slog högre än allt i stan. Emma Lars-

sons hela stjärnstatus byggdes och grundlades av de där fester-
na. Samt av hennes mystiska förmåga att skaffa fram mycket
sprit.

Jörgen klappar i händerna för att få allas uppmärksamhet igen.

– Okej allihop! Är alla demokratiskt med på idén om att ha
knytkalas? Vilken tid ska vi säga för picknicken? Ska vi ha nå-
gon reservplan för dåligt väder, eller hur gör vi då?

Alla pratar i mun och försöker överrösta varandra, samta-
len glider återigen över i andra språk än svenskan, alla är ivri-
ga i att visa sin entusiasm och välvilja.

Minna sitter tyst.

Hon är så *jävla jävla förbannad* på Emma Larsson. Först
bara att komma här och totalsumpa hennes chanser till en bätt-
re tillvaro. Och sen bara sitta här på absolut första lektionen och
vräka ur sig älskvärda och generösa erbjudanden till höger och
vänster. Emma Larsson tänker uppenbarligen göra social me-
gakarriär *igen*. Och hon har redan fått de andra i klassrummet
med på sina planer. Alla älskar redan Emma Larsson. De har
blixtnabbt blivit harmoniskt cirkulerande, beroende planeter
runt sin Miss Perfect, runt den där *jävla solen*, runt universums
centrum – Emma Larsson.

Alla *utom* Minna Krall.

I hennes mörka hörn av galaxen tänds någonting *helt* annat.